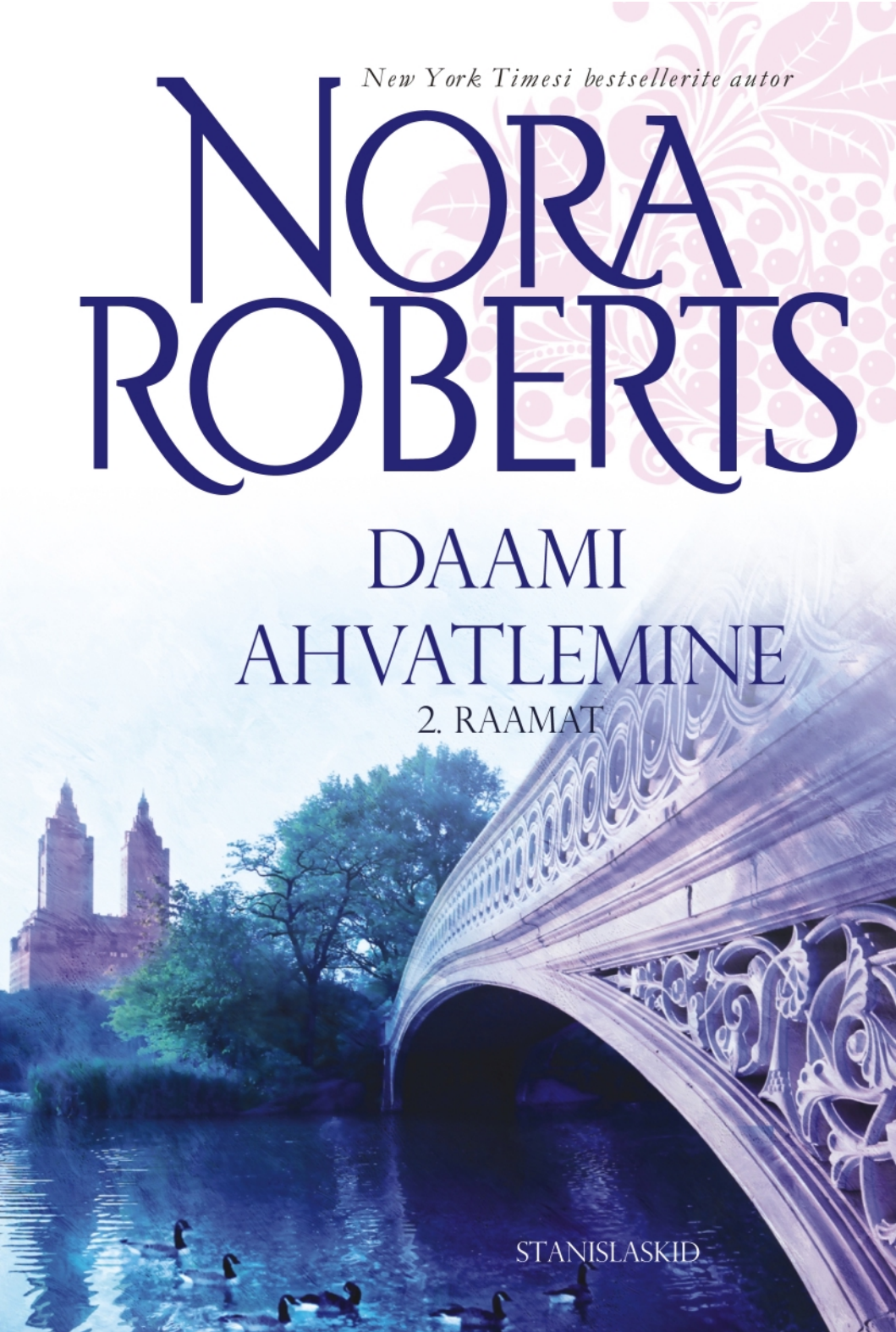

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

DAAMI AHVATLEMINE 2. RAAMAT

STANISLASKID

Nora Roberts
LURING A LADY
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 1991 by Nora Roberts
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06275314
ISBN 978-9949-25-566-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Esimene peatükk

Sydney Hayward polnud sugugi kannatlik inimene. Ta ei talunud viivitusi ja vabandusi. Ootamine – ja praegu ta ootas – viis ta tuju järk-järgult nulli. Sydney Haywardi puhul oli jäine viha palju ohtlikum kui tuline raev. Üks külm pilk, üks jäine fraas võis panna värisema selle, kellele see oli suunatud. Ja ta teadis seda.

Ta tammus oma uues kabinetis Manhattani kontorihoone kümnendal korrusel. Ta käis mööda paksu kaerajahukarva vaipa kabineti ühest nurgast teise. Kõik oli täpselt oma kohal: nii paberid, kaustad kui ka ühest komplektist kalendrid ja aadressiraamatud. Isegi ta messingist ja eebenipuust laud oli täiuslikult korras, kõik pastakad ja pliiatsid poleeritud mahagonil sirges rivis, märkmikud telefoni kõrval.

Ta välimus peegeldas kabineti pedantset korda ja maitsekat elegantsi. Ta värske, sirgete joontega beež kostüüm ei varjanud aga siiski vaipa mõõtvaid siredaid sääri. Lisandiks kandis ta pärlikeed ja pärlikõrvarõngaid ning väikest kuldkella – kõik väga eksklusiivsed ja diskreetsed, sest Haywardina oli teda kasvatatud eksklusiivsuse ja diskreetsuse vaimus.

Ta tumedad punakaspruunid juuksed olid kinnitatud kuldse klambriga. Sellise juuksevärviga kaasnevad heledad

tedretähnid olid õrna puudrikorra all peaaegu nähtamatud. Sydney leidis, et tedretähnid annavad talle liiga noore ja nõrga inimese välimuse. Kahekümne kaheksa aastasena oli tal nägu, mis peegeldas ta tausta. Kõrged, teravad põsesarnad, tugev, pisut terav lõug, väike sirge nina. Ta aristokraatlikult mõjuv nägu oli portselankahvatu, pehme joonega suu kippus liigagi kergesti mossitama ja suured sinised silmad jätsid paljudele petlikult siira mulje.

Sydney heitis uuesti pilgu kellale, ohkas ärritunult ja marsis siis laua juurde. Veel enne, kui ta jõudis telefoni haarata, helises sisetelefon.

„Jah.”

„Preili Hayward. Siin on üks mees, kes tahab kohtuda Soho projekti eest vastutava isikuga. Ja teie kella neljane külaline...”

„Kell on juba veerand viis,” katkestas Sydney madala häälega, millest kostis otsustavus. „Saatke ta sisse.”

„Jah, aga ta pole härra Howington.”

Nii et Howington oli siis saatnud mingi alluva. Sydney ajas ärritunult selja sirgu. „Saatke ta sisse,” kordas ta ning lülitas roosa küünega sisetelefoni jäiselt välja. Nii, nemad siis arvasid, et teda õnnestub lepitada mingi alama juhiga. Sydney hingas sügavalt sisse ja oli valmis sõnumitoojale otsa peale tegema.

Üksnes aastatepikkune treening takistas ta suul lahti vajumast, kui mees sisse astus. Ei, mitte lihtsalt ei astunud, vaid astus uhkeldaval kõnnakul. Nagu musta silmasidet kandev piraat alistatud laeva pardale.

Sydney soovis, et tal oleks olnud ettenägelikkust hoiatuslask lasta.

Sydney šokil polnud vähimatki pistmist sellega, et mees oli metsikult kütkestav, kuigi see omadussõna oli just õige.

Paksud mustad lokiis juuksed olid kuklal nahast paelaga kokku seotud, mis ei vähendanud aga sugugi tema tohutut mehelikust. Mehe nägu oli kõhn, nahk vana kuldmündi karva. Ta silmad pikkade ripsmete varjus olid peaaegu sama mustad nagu juuksed. Täidlaste huulte ümber olid paar päeva ajamata habemetüükad, see muutis ta välimuse karuseks ja ohtlikuks.

Kuigi mees oli meeter kaheksakümne kanti ja saleda keha, mõjus ta Sydney hapra mööbliga kabinetis nii, nagu oleks sattunud nukumajja.

Hullem oli aga see, et mees kandis tööriideid. Tolmuseid teksaseid ja higist T-särki ning kulunud saapaid, mis jätsid helledale vaibale mustad jäljed. Nad ei vaevunud saatma isegi mitte alama astme juhti, mõtles Sydney huuli kokku surudes, vaid saatsid tavalise töömehe, kel polnud isegi nii palju oidu, et oleks end enne kohtumisele tulemist puhtaks pesnud.

„Kas teie olete Hayward?” Mehe hääletoonis väljenduv ülbis ja kerge slaavi aktsent tõid silme ette pildi, kuidas ta sammutub, piits vöö vahel, laagrilõkke äärde.

Selle kujutise ähmane romantilisus muutis Sydney hääletooni tarbetult teravaks. „Jah, ja teie jäite hiljaks.”

Mehe silmad tõmbusid teda üle laua uurides pisut kissi. „Tõesti või?”

„Jah. Peaksite kandma kella. Kui teie aeg midagi ei maksa, siis minu oma küll. Härra...”

„Stanislaski.” Mees pistis põidlad teksa-aasadesse ja kandis keharaskuse ülbelt ühele jalale. „Sydney on meesterahva nimi.”

Sydney kergitas kulmu. „Nagu näha, te eksite.”

Mees mõõtis teda pika pilguga, milles oli nii huvi kui ka ärritust. See naine on üks paras jääkuninganna, aga ta ei tulnud otse töölt siia selleks, et raisata aega mõne naise peale.

„Nagu näha. Mina arvasin, et Hayward on kiilaspeaga ja valgete vuntsidega vana mees.”

„Te peate silmas mu vanaisa.”

„Ah soo, sellisel juhul tahan kohtuda teie vanaisaga.”

„See pole võimalik, härra Stanislaski, kuna mu vanaisa on juba ligemale kaks kuud surnud.”

Ülbus mehe silmades asendus kaastundega. „Andke andeks. Lähedaste kaotamine on raske.”

Sydney ei osanudki öelda, miks puudutasid teda kõigist kaastundeavaldustest just need võõra suust tulnud sõnad kõige rohkem. „Jah, nii see on. Võtke istet ja asume asja juurde.”

Külm, karm ja sama kauge nagu kuu. Mis siis ikka, mõtles mees. Nii ei mõtle ta vähemalt naisest isiklikumalt – vähemalt mitte seni, kuni on saanud, mida tahab.

„Saatsin teie vanaisale kirju,” alustas ta teisele poole lauda kuninganna Anne’i stiilis tooli istudes. „Võib-olla läks viimane surmaga seotud segaduste käigus kaotsi.”

Kummaline viis seda sõnastada, kuid samas vägagi täpne. Sydney elu keerati viimastel kuudel tööpoolest pea peale. „Kirjad tuleb adresseerida minule.” Ta võttis istet ja ristis laual käed. „Nagu te teate, kaalub Hayward Enterprises mitut firmat...”

„Milleks?”

Sydney üritas suruda maha ärritust, mida katkestamise tõttu tundis. „Kuidas palun?”

„Milleks te mitut firmat kaalute?”

Kui Sydney oleks olnud üks, oleks ta ohanud ja sulgenud silmad. Praegu trummeldas ta sõrmedega laual. „Mis positsioon teil on, härra Stanislaski?”

„Positsioon?”

„Jah, mida te teete?”

Naise häälest kostev kärsitus tõi mehe näole naeratus. Ta hambad olid väga valged ja mitte päris ühtlases rivis. „Et mis tööd ma teen? Töötan puuga.”

„Kas olete puusepp?”

„Vahel.”

„Vahel,” kordas Sydney selga toetades. Tema taga kerkisid sinisesse taevasse kõrghooned. „Ehk oskate öelda, miks saatis Howington Construction firmat esindama inimese, kes on vahel puusepp?”

Kabinet lõhnas sidruni ja rosmariini järele ja tuletas mehele meelde, et tal on palav, et tal on janu ja et ta on sama kärsitu nagu nainegi. „Oskaksin – kui nad oleksid minu saatnud.”

Sydneyl kulus hetk mõistmaks, et mees pole tahtlikult juhm. „Te pole siis Howingtonist?”

„Ei. Mina olen Mihhail Stanislaski ja elan ühes teie majas.” Ta toetas määrdunud saapa tolmusele põlvele. „Kui kaalute Howingtoni palkamist, siis teie asemel mõtleksin selle üle enne põhjalikult järele. Töötasin kord nende heaks, aga nad teevad liiga palju asju ülejala.”

„Vabandage mind hetkeks.” Sydney toksas ägedalt sisetelefonil klahvile. „Janine, kas härra Stanislaski ütles teile, et esindab Howingtoni?”

„Oh ei, peili Hayward. Ta tahtis lihtsalt teiega rääkida. Howington helistas kümne minuti eest, et leppida kokku uus aeg. Kui te...”

„Ükskõik.” Sydney vajus uuesti toolile ja uuris meest, kes vahtis talle naerusuiselt otsa. „Nagu näha, olen eksituse ohver.”

„Kui tahate öelda, et eksisite, siis jah. Mina tuln rääkima Soho majast.”

Sydneyl oli kange tahtmine käega läbi juuste tõmmata. „Te tulite üürniku kaebust esitama.”

„Paljude üürnike kaebust,” täpsustas mees.

„Te peaks teadma, et sellistel asjadel on oma protseduur.”

Mees kergitas musta kulmu. „Maja on ju teie oma?”

„Jah, aga...”

„Sellisel juhul vastutate teie selle eest.”

Sydney kangestus. „Ma tean täpselt, mis minu vastutus on, härra Stanislaski. Nüüd aga...”

Mees tõusis koos temaga, kuid ei läinud ära. „Teie vanaisa andis lubadusi. Ja teie peate teda austama sellega, et need täidate.”

„Mina pean oma firmat juhtima,” ütles Sydney jäisel toonil. Ja ta üritas meeleheitlikult seda tegema õppida. „Te võite öelda teistele üürnikele, et Hayward kavatseb palgata ehitaja, kuna me oleme teadlikud, et paljud meie hooned vajavad remonti või renoveerimist. Me jõuame ka Soho majani.”

Mehe ilme ei muutunud, kuigi Sydney toon oli lõplik, samuti ei muutunud mehe hääletoon ega ta kindel kehahoiak. „Me oleme üritanud oma aega oodata. Me tahame seda, mis meile lubati, nüüd ja kohe.”

„Kui saadate oma nõudmised kirjalikult...”

„Oleme seda teinud.”

Sydney surus hambad kokku. „Sellisel juhul vaatan täna õhtul paberid läbi.”

„Paberid pole inimesed. Te võtate iga kuu üüriraha, aga ei mõtle inimeste peale.” Mees toetas käed lauale ja kummardus selle kohale. Sydney tundis ebamugavust tekitavalt kütkestavat saepuru ja higi lõhna. „Kas olete näinud seda maja või inimesi, kes seal elavad?”

„Mul on aruanded,” alustas Sydney.

„Aruanded.” Mees lasi kuuldavale vandesõnad – Sydney ei saanud sellest keelest aru, aga ta oli päris kindel, et tegu oli

vandesõnadega. „Teil on raamatupidajad ja advokaadid ja te istute siin oma ilusas kabinetis ja vaatate paberid läbi.” Ta osutas kabinetile ja ka Sydneyle endale. „Aga te ei tea mitte kui midagi. Teil pole külm, kui küte ei tööta; teie ei pea ronima trepist viiendale korrusele, kui lift on katki. Teie ei muretse sellepärast, et vesi pole soe või et elektrijuhtmed on liiga vanad ega ole turvalised.”

Niimoodi ei rääkinud Sydneyga mitte keegi. Mitte keegi. Sydney ärritus pani ta südame liiga kiiresti tuksuma. See pani teda unustama, et tema vastas on väga ohtlik mees. „Te eksite. Kõik need asjad teevad mulle vägagi suurt muret. Ja ma kavatsen nendega tegelda esimesel võimalusel.”

Mehe sädemeid loopivad silmad tõmbusid kissi, just nagu oleks mõök tõstetud ja siis külje peale maha pandud. „Seda lubadust oleme ka varem kuulnud.”

„Nüüd on see minu lubadus ja seda pole te varem kuulnud.”

„Ja meie peame teid usaldama? Teid, kes te olete liiga laisk või kardate liialt, et tulla isegi oma omandit vaatama.”

Sydney nägu tõmbus kriitvalgeks, see oli ka ainus väline märk ta raevust. „Mulle aitab teie solvangutest, härra Stanislaski. Te võite nüüd kas ise lahkuda või aitavad turvamehel teil tee leida.”

„Leian ise tee,” vastas Stanislaski kõigutamatult. „Aga seda ütlen teile küll, preili Sydney Hayward: te peate oma sõna kahe päeva jooksul, või me pöördume vastavate instantside ja ajakirjanduse poole.”

Sydney ootas, kuni mees oli lahkunud, enne kui uuesti istet võttis. Tä võttis sahtlist mõõdetud liigutusega paberi ja rebis selle metoodiliselt ribadeks. Tä vahtis jälgi, mille mehe laiade pihkudega käed olid ta läikivale lauale jätnud, ja rebis katki veel teisegi paberilehe. Ja siis, rahulikumana, vajutas ta sise-

telefoni klahvile. „Janine, tooge palun mulle kõik Soho projekti dokumendid.”

Tund aega hiljem lükkas Sydney kaustad kõrvale ja võttis kaks kōnet. Esimene oli selleks, et öelda ära õhtusöök. Teine oli Lloyd Binghamile, kes oli varem vanaisa, nüüd tema enda lähim abiline.

„Said mul just sabast kinni,” ütles Lloyd Sydney kabinetti astudes. „Olin just lahkumas. Kuidas saan sind aidata?”

Sydney saatis talle pilgu. Mees oli blond, hea välimusega ja ambitsioonikas ning armastas Itaalia rätsepaid ja Prantsuse sööki. Ta polnud veel neljakümmenegi, kuid tal oli käsil juba teine lahusus ja talle meeldis end näidata seltskonnadaamidega, keda tõmbas tema hea välimus ja väljapeetud käitumine. Sydney teadis, et mees oli teinud praeguse positsiooni välja teenimiseks firmas kaua ja kõvasti tööd ning et vanaisa haiguse ajal oli ta ohjad enda kätte võtnud.

Ühtlasi teadis ta ka seda, et mees põlgas teda, kuna tema istus laua taga, mida mees pidas enda omaks.

„Esiteks võid mulle selgitada, miks pole Soho maja suhtes midagi ette võetud.”

„Soho kortermaja?” Lloyd võttis õhukesest kullast portsigari sigareti. „See on plaanis.”

„See on olnud plaanis ligemale poolteist aastat. Esimene üürnike allkirjadega kiri on saadetud peaaegu kahe aasta eest ja sisaldab kahtkümend seitset probleemi.”

„Ja sa näed ka, et terve rida neist on lahendatud.” Mees puhus end mugavalt tundes õhku peenikese suitsujoa.

„Terve rida,” kordas Sydney. „Nagu näiteks katla remont. Üürnikud leiavad, et vaja on uut katelt.”